

Svätý Ján Pavol II.

„Nebojte sa, nemajte strach! Otvorte dvere Kristovi, otvorte mu ich dokorán!“ Ján Pavol II.

Karol Józef Wojtyła sa narodil vo Wadowiciach (Poľsko) 18. mája 1920 ako druhý syn Karola Wojtyły a Emílie, rodenej Kaczorowskej. Sviatosť krstu prijal 20. júna vo farskom kostole vo Wadowiciach.

Radosť a pokoj detských čias boli veľmi skoro otrasené predčasným odchodom matky, ktorá zomrela, keď mal Karol deväť rokov. O tri roky neskôr (1932) zomrel aj jeho starší brat Edmund a v roku 1941, vo veku dvadsaťjeden rokov, stratil Karol aj svojho otca.

Vychovaný bol v zdravej vlasteneckej a náboženskej atmosfére. Od otca, človeka hlboko kresťanského, sa naučil súcitu a láske k blížnym, ktoré živil vytrvalou modlitbou a sviatosťným životom.

Črty spirituality, ktorej zostal verný až do smrti, boli úprimná oddanosť Duchu Svätému a láska k Panne Márii. Jeho vzťah s Božou Matkou bol obzvlášť hlboký a živý. Prežíval ho s nežnosťou dieťaťa, ktoré sa zveruje do náručia matky, a zároveň s mužnosťou rytiera vždy pripraveného načúvať príkazom svojej Panej: „Urobte všetko, čo vám povie!“ Úplná odovzdanosť Márii, ktorú ako biskup vyjadril mottom „Totus tuus“ odhaľovala jeho tajomstvo dívať sa na svet očami Božej Matky.

V období gymnaziálnych štúdií sa v ňom prebudilo nadšenie pre divadlo a poéziu, ktoré rozvíjal prostredníctvom činnosti divadelného krúžku na Filologickej fakulte Jagelonskej univerzity.

Počas obdobia nacistickej okupácie Poľska tajne pokračoval v štúdiu a zároveň pracoval štyri roky (október 1940 – august 1944) ako robotník vo fabrike Solvay. Mohol tak osobne a zblízka prežívať sociálne problémy späté s pracovnými podmienkami a získavať cenné skúsenosti, ktoré neskôr zúročil, najprv ako arcibiskup Krakova, a potom ako Najvyšší veľkňaz.

V tých rokoch v ňom dozrela túžba po kňazstve, a tak sa začal od roku 1942 zúčastňovať tajných prednášok z teológie vo veľkom seminári v Krakove. Pri rozlišovaní povolania mu veľmi pomáhal jeden laik, pán Jan Tyranovsky, opravdivý apoštol mládeže. Už vtedy mal mladý Karol jasné povedomie o univerzálnom povolaní všetkých kresťanov k svätosti a o nezastupiteľnej úlohe laikov v poslaní Cirkvi.

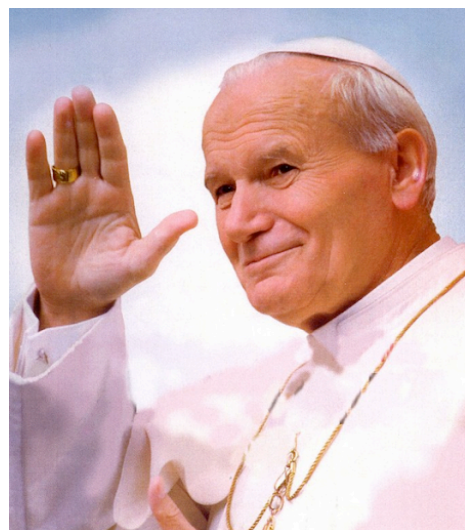
Kňazské svätenie prijal 1. novembra 1946. Na druhý deň, v sugestívnej atmosfére krypty svätého Leonarda v katedrále na Waweli, celebroidal primičnú svätú omšu.

Neskôr ho poslali do Ríma, aby si doplnil teologické vzdelanie. Stal sa študentom Teologickej fakulty na Pápežskej dominikánskej univerzite Angelicum.

V júni roku 1948 obhánil svoju doktorskú prácu a vrátil sa do Krakova, aby začal svoju pastoračnú činnosť ako kaplán. Vo svojej kňazskej službe sa daroval s nadšením a veľkorysnosťou. Keď sa habilitoval na docenta, začal vyučovať na Teologickej fakulte Jagelonskej univerzity a po jej zrušení na fakulte kňazského seminára v Krakove a na Katolíckej univerzite v Lubline.

Roky, ktoré strávil medzi mladými, mu umožnili poznať do hĺbky nepokoj ich srdca a ako kňaz sa pre nich stal nielen učiteľom, ale aj duchovným sprievodcom a priateľom.

Vo veku 38 rokov bol vymenovaný za pomocného biskupa Krakovskej diecézy. Biskupskú vysviacku prijal 28. septembra 1958 z rúk arcibiskupa Eugeniusza Baziaka. V roku 1964 bol vymenovaný za arcibiskupa Krakova a Pavol VI. ho 26. júna 1967 kreoval za kardinála.

Ako pastier Krakovskej diecézy si okamžite získal vážnosť ako človek neoblomnej a odvážnej viery, blízky ľuďom a ich problémom.

16. októbra 1978 bol zvolený za pápeža a biskupa Ríma a prijal meno Ján Pavol II. Svojím pastierskym srdcom, plne darovaným veci Božieho kráľovstva, objímal celý svet. Kristova láska ho viedla k tomu, aby navštevoval rímske farnosti a aby zvestoval evanjelium vo všetkých prostrediach. Ona bola hnacím motorom jeho nespočetných apoštolských ciest na rozličné kontinenty, na ktoré sa podujal, aby posilnil vo viere veriacich v Krista, aby potešil zarmútených a skleslých a taktiež, aby priniesol posolstvo zmierenia medzi kresťanské cirkvi a budoval mosty priateľstva medzi veriacimi v jedného Boha a ľuďmi dobrej vôle.

Jeho žiarivý učiteľský úrad nemal iný cieľ, než vždy a všade hlásať Krista, jediného Spasiteľa človeka.

Mal obrovskú lásku k mladým ľuďom. Zaviedol tradíciu zvolávania svetových dní mládeže, ktoré mali pre neho cieľ zvestovať novým generáciám Ježiša Krista a jeho evanjelium a urobiť tak z mladých ľudí protagonistov vlastnej budúcnosti a spolupracovníkov pri vytváraní lepšieho sveta.

Jeho starostlivosť ako pastiera celej Cirkvi sa prejavila zvolaním početných zasadnutí biskupskej synody, zriaďovaním nových diecéz a cirkevných administratívnych oblastí, promulgovaním Kódexu kánonického práva latinského obradu a Kódexu kánonov východných cirkví, vydávaním encyklik a apoštolských exhortácií. Aby umožnil Božiemu ľudu prežiť okamihy intenzívnejšieho duchovného života, vyhlásil Jubilejný rok vykúpenia, Mariánsky rok, Rok Eucharistie a Veľké Jubileum roku 2000.

Strhujúci optimizmus založený na dôvere v Božiu prozreteľnosť poháňal Jána Pavla II., ktorý prežil tragickú skúsenosť dvoch diktatúr, pokus o atentát 13. mája 1981 a ktorý bol v posledných rokoch života ťažko fyzicky skúšaný napredovaním choroby, pozerateľ vždy na horizont nádeje. Vyzýval ľudí, aby rúcali múry rozdelenia, aby nepodliehali rezignácii, ale naopak, aby sa vydali smerom k duchovnej, morálnej a materiálnej obnove.

Svoj dlhý a plodný pozemský život zavŕšil v Apoštolskom paláci vo Vatikáne 2. apríla 2005 na vigíliu Nedele „in Albis“, ktorú on sám nazval Nedeľou Božieho milosrdenstva. Slávnostné pohrebné obrady sa konali na Námestí sv. Petra 8. apríla 2005.

Dojemné svedectvo o dobre, ktoré vykonal, bolo potvrdené účasťou mnohých delegácií prichádzajúcich z celého sveta a miliónmi mužov a žien, veriacich a neveriacich, ktorí v ňom spoznali zreteľné znamenie Božej lásky k ľudstvu. Za svätého bol vyhlásený spolu s pápežom Jánom XXIII. 27. apríla 2014 na Námestí sv. Petra v Ríme. Kanonizoval ich pápež František za prítomnosti emeritného pápeža Benedikta XVI.

„Venujte každý deň trochu času rozhovoru s Bohom. To bude úprimný dôkaz, že ho milujete, keďže láska stále hľadá prítomnosť toho, koho miluje. Kto sa nemodlí, ten sa nemôže ospravedlňovať nedostatkom času, lebo to, čo mu chýba, je láska.“ Ján Pavol II.

„Svet potrebuje lásku. Nadišiel čas, aby Kristovo posolstvo prišlo ku každému človekovi. Nadišiel čas, aby sa radostná zvesť o Božom milosrdenstve vliala do ľudských srdc a stala sa ohniskom novej civilizácie – civilizácie lásky. Cirkev sa snaží toto posolstvo o milosrdnej láske neúnavne ohlasovať nielen slovom, ale aj horlivým preukazovaním milosrdenstva. Preto aj stále poukazuje na nádherné vzory tých, ktorí v mene lásky k Bohu a človeku išli a prinášali ovocie. Doby, v ktorých žili boli rôzne a rôzne sú aj ich osobné príbehy. Napriek tomu ich zjednocuje spoločná črta svätosti a tou je oddanosť Božiemu milosrdenstvu.“ Ján Pavol II., Krakov 2002

Svätý Ján Pavol II. oroduj za nás!